

18 Ιουνίου, 1993

[ΠΙΚΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΥΠΡΟΥ,

Εφεσεΐοντες,

v.

ΧΑΡΗ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗ,

Εφεσίβλητου.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8009)

Αποζημιώσεις δυνάμει του άρθρου 146.6 του Συντάγματος — Ο ενάγων είχε απολυθεί από την Κεντρική Τράπεζα μετά από πειθαρχική δίωξη, η οποία αργότερα ακυρώθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο λόγω μη δημοσίευσης των σχετικών Κανονισμών στην Επίσημη Εφημερίδα — Ακολούθησε δεύτερη πειθαρχική δίωξη για τα ίδια γεγονότα, που κατέληξε στο ίδιο αποτέλεσμα δηλαδή την απόλυσή του, αλλά με ισχύ από μεταγενέστερη ημερομηνία, δίδοντας του έτσι δικαίωμα για αποζημιώσεις για την περίοδο μεταξύ της πρώτης και της δεύτερης υπόθεσης — Δεν υπήρχε απώλεια απολαβών — Κρίθηκε ότι ο ενάγων δεν εδικαιούτο αποζημίωση για ψυχική οδύνη και ταλαιπωρία, ούτε για την περίοδο κατά την οποία είχε τεθεί σε διαθεσιμότητα και κατά συνέπεια έπαιρνε τον μισό μισθό του, πριν από την δεύτερη πειθαρχική δίωξη, αλλά μόνο για την δαπάνη υπεράσπισής του, στην πρώτη πειθαρχική δίωξη — Το ποσό των ΛΚ 4.500, που είχε επιδικασθεί από το πρωτόδικο Δικαστήριο, μειώθηκε στις ΛΚ 1.500.

Αποζημιώσεις δυνάμει του άρθρου 146.6 του Συντάγματος — Παράνομη παύση δημοσίου υπαλλήλου — Η διαγωγή του λαμβάνεται υπόψη για τον καθορισμό των αποζημιώσεων, παρά το γεγονός της ακύρωσης της απόφασης για την παύση του.

Αποζημιώσεις δυνάμει του άρθρου 146.6 του Συντάγματος — Το πρώτο ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί είναι αν μετά την επανόρθωση και αποκατάσταση της νόμιμης τάξης πραγμάτων ο ενάγων υπέστη οποιδήποτε ζημία.

Στις 5.6.79, ο εφεσίβλητος απολύθηκε από την Κεντρική Τράπεζα, μετά από πειθαρχική δίωξη, η οποία ακυρώθηκε αργότερα από το Ανώτατο Δικαστήριο, διότι κρίθηκε ότι οι Κανονισμοί στους οποίους

είχε θεμελιωθεί η πειθαρχική δίωξη ήσαν άκυροι λόγω μη δημοσίευσής τους στην Επίσημη Εφημερίδα. Με δεύτερη πειθαρχική δίωξη που έγινε με βάση τα ίδια γεγονότα μετά την δημοσίευση των σχετικών κανονισμών στην Επίσημη Εφημερίδα, ο εφεσίβλητος απολύθηκε και πάλι από την Κεντρική Τράπεζα από 5.9.86. Η δεύτερη αυτή απόφαση επικυρώθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο πρωτόδικα και κατ' έφεση. Πριν από την δεύτερη πειθαρχική δίωξή του ο εφεσίβλητος είχε τεθεί σε διαθεσιμότητα, από 12.3.85, και έπαιρνε μόνο το 1/2 του μισθού του. Με αγωγή του στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας ο εφεσίβλητος ζήτησε αποζημιώσεις δυνάμει του άρθρου 146.6 του Συντάγματος. Ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου κατατέθηκε ότι κατά την περίοδο 5.6.79 μέχρι την επάνοδο του στην Κεντρική Τράπεζα, ο ενάγων εργάστηκε σε διάφορες εργασίες με απολαβές μεγαλύτερες από εκείνες που θα είχε εάν συνέχιζε να εργοδοτείται από την εφεσείουσα. Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε ότι ο εφεσίβλητος edικαιούτο αποζημίωση για τις δαπάνες στις οποίες προέβη για την υπεράσπισή του στην πρώτη πειθαρχική δίκη και επίσης για την απώλεια του 1/2 του μισθού του κατά την περίοδο που ήταν σε διαθεσιμότητα για την δεύτερη πειθαρχική δίκη, δηλαδή από 12.3.85 μέχρι 5.9.86, και επιδίκασε υπέρ του ποσό ΛΚ 4.500. Κατ' έφεση, η εφεσείουσα ισχυρίσθηκε ότι το ποσό ήταν υπερβολικό, ενώ με αντέφεση ο εφεσίβλητος ισχυρίσθηκε ότι το ποσό ήταν έκδηλα χαμηλό, διότι δεν είχαν επιδικασθεί αποζημιώσεις για την ταλαιπωρία και ψυχική οδύνη που είχε υποστεί. Ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου είχε προσαχθεί μαρτυρία ότι η διαγωγή του εφεσίβλητου κατά την χρονική περίοδο αμέσως πριν και μετά την πρώτη απόλυσή του ήταν αξιοκατάκριτη.

Αποφασίσθηκε ότι:

(α) Ο όρος "δικαία και εύλογος αποζημιώσεις" στο πλαίσιο του άρθρου 146 του Συντάγματος ταυτίζει την αποζημίωση με το δίκαιο του αιτήματος στο πλαίσιο της σχέσης μεταξύ διοικουμένου και διοίκησης, ώστε η υπαιτιότητα των μερών για την πρόκληση της ζημίας να καθίσταται ζωτικής σημασίας για τον καθορισμό της αποζημίωσης. Στην περίπτωση παύσης δημοσίου υπαλλήλου, η διαγωγή του υπαλλήλου στην υπηρεσία του, εφόσον κριθεί μεμπτή, επενεργεί προς μείωση ή ακόμα και εξαφάνιση του δικαιώματος για αποζημίωση, παρά το γεγονός της ακύρωσης της απόφασης για την παύση του. Στην προκειμένη περίπτωση, η διαγωγή του εφεσίβλητου ήταν τέτοια που καθιστούσε άδικη και παράλογη την απόδοση σε αυτόν οποιασδήποτε αποζημίωσης για ψυχική οδύνη, έστω και εάν μπορούσε να θεωρηθεί ότι είναι δυνατόν, μέσα στα πλαίσια του άρθρου 146.6. του Συντάγματος, να δοθεί αποζημιώ-

ση για ψυχική οδύνη. (Το θέμα αφέθηκε ανοικτό από το Εφετείο).

- (β) Σε αγωγή για αποζημίωση δυνάμει του άρθρου 146.6 του Συντάγματος το πρώτο ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί είναι κατά πόσο, μετά την επανόρθωση και αποκατάσταση της νόμιμης τάξης πραγμάτων ο ενάγων υπέστη οποιαδήποτε ζημία. Στην προκειμένη περίπτωση η πρώτη απόλυση είχε λάβει χώρα στις 5.6.79 ενώ η δεύτερη στις 5.9.86. Κατά συνέπεια, υπήρχε δικαίωμα αποζημίωσης για την περίοδο μεταξύ των δύο πιο πάνω ημερομηνιών. 5
10
- (γ) Η αποζημίωση που δίδεται δυνάμει του άρθρου 146.6 του Συντάγματος περιορίζεται σε ζημία που προκύπτει από αυτή τούτη τη διοικητική απόφαση η οποία ακυρώθηκε. Στην προκειμένη περίπτωση, ο υπολογισμός από το πρωτόδικο Δικαστήριο της απώλειας του 1/2 του μισθού του εφεσίβλητου για την περίοδο μεταξύ 12.3.85 και 5.9.86, κατά την οποία ο εφεσίβλητος ήταν σε διαθεσιμότητα κατά την διάρκεια της δεύτερης πειθαρχικής δίωξης εναντίον του, ήταν λανθασμένος. Η μόνη αποζημίωση την οποία edικαιούτο ο εφεσίβλητος ήταν η δαπάνη για την υπεράσπισή του για την ακυρωθείσα πρώτη πειθαρχική δίωξη. 15
20

Η έφεση επιτράπηκε με έξοδα. Η πρωτόδικη απόφαση παραμερίστηκε και αντικαταστάθηκε με απόφαση υπέρ του εφεσίβλητου για ΑΚ 1.500. Η αντέφεση απορρίφθηκε με έξοδα. 25

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Theodorides v. Central Bank (1985) 3 C.L.R. 721·

Ploussiou v. Central Bank (1983) 3 C.L.R. 398·

Theodorides v. Central Bank (1988) 3 C.L.R. 537· 30

Theodorides v. Central Bank of Cyprus, R.A. 801, dated 16.6.89·

Attorney-General v. Markoullides (1966) 1 C.L.R. 242·

Frangoulides v. Republic (1982) 1 C.L.R. 462·

Kampis v. Republic (1984) 1 C.L.R. 314·

Kyriakides v. Republic 1 R.S.C.C. 66·

Petrides v. The Greek Communal Chamber (1965) 1 C.L.R. 39·

Marcou v. Republic (1968) 3 C.L.R. 166·

Tsakistos v. Attorney-General (1969) 1 C.L.R. 355·

5 *Hapeshis v. Republic* (1979) 3 C.L.R. 550·

Christophides v. Attorney-General (1981) 1 C.L.R. 80·

Αγρόκτημα Λανίτη Λτδ ν. Γενικού Εισαγγελέα (1991) 1 Α.Α.Δ. 225·

Εγγλεζάκη ν. Γενικού Εισαγγελέα (1992) 1 Α.Α.Δ. 697.

Έφεση.

- 10 Έφεση από τους εναγομένους κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Δημητρίου, Αν. Π.Ε.Δ. και Παπαδοπούλου, Ε.Δ.) που δόθηκε στις 13.11.89 (Αρ. Αγωγής 2532/85) με την οποία επιδικάστηκε στον εφεσίβλητο, αποζημίωση £4.500,- βάσει του Άρθρου 146.6 για ζημία που υπέστη σαν αποτέλεσμα της
- 15 απόφασης των εφεσειόντων με την οποία ο εφεσίβλητος απολύθηκε από την Κεντρική Τράπεζα.

Λ. Κουρσουμπά (κα.), για τους εφεσειόντες.

Α. Παντελίδης, για τον εφεσίβλητο.

Cur. adv. vult.

- 20 ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Γ. Μ. Πιχής.

- 25 ΠΙΚΗΣ, Δ.: Η έφεση στρέφεται εναντίον απόφασης του Πλήρους Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας με την οποία επιδικάστηκε στον εφεσίβλητο αποζημίωση £4.500,- βάσει του Άρθρου 146.6 για τη ζημία που υπέστη ως αποτέλεσμα της απόφασης των εφεσειόντων της 5/6/1979 με την οποία ο εφεσίβλητος απολύθηκε από την Κεντρική Τράπεζα. Η απόφαση ακυρώθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο στην προσφυγή του αιτητή 277/79 για το λόγο ότι οι Κανονισμοί της Κεντρικής Τράπεζας στους οποίους θεμελιώθηκε η πειθαρχική δίωξη ήταν άκυροι. [Βλ. *Theodorides v. Central*
- 30

Bank (1985) 3 C.L.R. 721 - βλ. επίσης **Ploussiou v. The Central Bank of Cyprus** (1983) 3 C.L.R. 398]. Με την έφεση προσβάλλεται η επιδικασθείσα αποζημίωση ως υπερβολική υπό το φως των περιστατικών της υπόθεσης και των αρχών που διέπουν τον καθορισμό των αποζημιώσεων κάτω από το άρθρο 146.6 του Συντάγματος. Με αντέφεση του εφεσίβλητου επίσης προσβάλλεται το ποσόν των αποζημιώσεων και επιδιώκεται η αύξηση του μεταξύ άλλων για να αποζημιωθεί ο εφεσίβλητος για την ταλαιπωρία και ψυχική οδύνη που υπέστη λόγω του παράνομου τερματισμού των υπηρεσιών του.

Μετά την ακύρωση της απόφασης της 5/6/79 στην προσφυγή 277/79 ασκήθηκε πειθαρχική δίωξη εναντίον του εφεσίβλητου η οποία απέλξε εκ νέου σε καταδικαστική απόφαση (5/9/86) συνεπαγόμενη την απόλυση του. Και η δεύτερη απόφαση λήφθηκε με βάση τους Κανονισμούς της Κεντρικής Τράπεζας, το κώλυμα στην εγκυρότητα των οποίων είχε στο μεταξύ αρθεί με τη δημοσίευση τους στην Επίσημη Εφημερίδα στις 5/9/83. (Βλ. Κ.Δ.Π. 189/83). Εναντίον και της δεύτερης πειθαρχικής καταδίκης ασκήθηκε προσφυγή από τον εφεσίβλητο - Προσφυγή 565/86 - η οποία απορρίφθηκε. Με την απόφαση επικυρώθηκε η απόλυση του από 6/9/1986 για τα ίδια παραπτώματα για τα οποία είχε κριθεί ένοχος με την απόφαση της 5/6/79. [Βλ. **Haris Theodorides v. The Central Bank of Cyprus** (1988) 3 C.L.R. 537 και **Theodorides v. The Central Bank of Cyprus** R.A. 801, dated 16.6.89]. Κρίθηκε ότι οι Κανονισμοί του 1983 είχαν αναδρομική ισχύ και επομένως παρείχαν έρεισμα για την πειθαρχική δίωξη του εφεσίβλητου για παραπτώματα που διαπράχθηκαν πριν τη θέσπιση τους. Η ίδια η φύση του πειθαρχικού αδικήματος, επισημαίνεται, αδικαιολόγητη απουσία από την εργασία του μεταξύ 6/6/77 μέχρι 19/5/78 συνιστούσε "... αδικήμα και πριν από τη θέσπιση των Κανονισμών". Ότι συνάγεται είναι ότι αυτή τούτη η στάση του εφεσείοντα έναντι των καθηκόντων του είχε εκθεμελιώσει τον υπηρεσιακό δεσμό του με την Κεντρική Τράπεζα.

Με την αγωγή του στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας ο εφεσίβλητος αξίωσε αποζημιώσεις για τη ζημία που υπέστη ως αποτέλεσμα της ακυρωθείσας διοικητικής πράξης της 5/6/79. Μετά από αναφορά στη νομολογία διαφωτιστική ως προς την ερμηνεία του άρθρου 146.6 και το πλαίσιο εφαρμογής της [**Attorney-General v. Markoullides and Another** (1966) 1 C.L.R. 242, **Frangoulides v. Republic** (1982) 1 C.L.R. 462, και **Kampis v. Republic** (1984) 1 C.L.R. 314] και τα περιστατικά της υπόθεσης το πρωτόδικο δικαστήριο επεδίκασε στον εφεσίβλητο ποσό £4.500,- το οποίο προσβάλλεται από τον εφεσείοντα ως υπερβολικό και τον εφεσίβλητο ως ανεπαρκές.

Δεν έχει αμφισβητηθεί η ορθότητα της καθοδήγησης του δικαστηρίου ως προς τις αρχές που διέπουν τον καθορισμό των αποζημιώσεων βάσει του άρθρου 146.6.

5 Όπως το κείμενο του άρθρου 146.6 υποδηλώνει και η νομολογία βεβαιώνει, προϋπόθεση για τη διεκδίκηση αποζημιώσεων ενώπιον πολιτικού δικαστηρίου βάσει του άρθρου 146.6 αποτελεί η ακύρωση της διοικητικής πράξης που προκάλεσε τη ζημία. Το πολιτικό δικαστήριο δεν υπεισέρχεται στην αναθεώρηση της διοικητικής πράξης. Η έκνομη λειτουργία της Διοίκησης τεκμηριώνεται από την ακυρωτική απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στο οποίο εναποτίθεται αποκλειστική δικαιοδοσία δικαστικής αναθεώρησης των διοικητικών πράξεων, αποφάσεων και παραλείψεων. Η πρώτη προϋπόθεση για την επίκληση του Αρθρου 146.6 είναι η ακύρωση της διοικητικής πράξης. Με την ακύρωση θεμελιώνεται το παράνομο της πράξης.

Γεννάται δικαίωμα για αποζημίωση εφόσον η απαίτηση δεν ικανοποιηθεί από το δημόσιο όργανο, αρχή ή πρόσωπο που φέρει την ευθύνη για την ακυρωθείσα πράξη.

20 Το μέτρο της αποζημίωσης, όπως καθορίζεται στο άρθρο 146.6, είναι η “... δικαία και εύλογος αποζημίωσις”. Το μέσο για την αποζημίωση είναι “η δικαία και εύλογος θεραπεία ήν το δικαστήριο έχει την εξουσία να παράσχει”. Το μέτρο της αποζημίωσης είναι διάφορο από εκείνο του αγγλικού κοινού δικαίου που έχει ως λόγο την ολική υλική αποκατάσταση του ζημιωθέντα (*restitutio ab integrum*).

30 Ο όρος “δικαία και εύλογος αποζημίωσις” στο πλαίσιο του άρθρου 146 ταυτίζει την αποζημίωση με το δίκαιο του αιτήματος στο πλαίσιο της σχέσης μεταξύ διοικούμενου και Διοίκησης ώστε η υπαιτιότητα των μερών για την πρόκληση της ζημίας να καθίσταται ζωτικής σημασίας για τον καθορισμό της αποζημίωσης. [*Phedias Kyriakides v. Republic*, 1 R.S.C.C. 66, *Pantelis Petrides v. The Greek Communal Chamber and Another* (1965) 1 C.L.R. 39, *Attorney General v. Andreas A. Markoullides and Another* (1966) 1 C.L.R. 242, *Marcou and Another v. Republic* (1968) 3 C.L.R. 166, *Costas Tsakistos v. Attorney-General* (1969) 1 C.L.R. 355, *Hapeshis v. Republic* (1979) 3 C.L.R. 550, *Christophides v. Attorney-General* (1981) 1 C.L.R. 80, *Frangoulides v. Republic* (1982) 1 C.L.R. 462, *Kampis v. Republic* (1984) 1 C.L.R. 314, *Αγρόκτημα Λανίτη Ατδ. και Άλλοι ν. Διευθυντή Τμήματος Δασών και Άλλων* (1991) 1 Α.Α.Δ. 225, και *Εγγλεζάκη κ.α. ν. Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας* (1992) 1 Α.Α.Δ. 697].

Στη *Markoullides* (ανωτέρω) λήφθηκε υπόψη στον καθορισμό της ζημίας η απείθεια του ενάγοντα στις οδηγίες της Αρχής Ηλεκτρισμού για τη μετάθεση του που θεμελίωσε την πειθαρχική δίωξη εναντίον του παρά την ακύρωση της απόφασης για την παύση του. Ότι προκύπτει είναι ότι η ακύρωση της πράξης δε διαγράφει τη διαγωγή του υπαλλήλου στην υπηρεσία του η οποία εφόσον κριθεί μεμπτή επενεργεί προς μείωση ή ακόμα και εξαφάνιση του δικαιώματος για αποζημίωση. Καθοδήγηση για το μέτρο της ζημίας βάσει του Άρθρου 146.6 μπορεί να αντληθεί και από το δίκαιο της επιείκειας (equity) που συναρτά την παροχή θεραπείας και το μέτρο του καθορισμού της με την επίδειξη επιπέδου συμπεριφοράς που συνάδει με τις αρχές της δικαιοσύνης, δηλαδή καθαρή συνείδηση και άμεμπτη διαγωγή.

Στην πρόσφατη απόφαση *Εγγλεζάκη κ.α. ν. Γενικού Εισαγγελέα* (ανωτέρω) τονίσαμε ότι το πρώτο ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί σε αγωγή βάσει του Άρθρου 146.6 είναι "...αν, μετά την επανόρθωση και αποκατάσταση της νόμιμης τάξης πραγμάτων, οι εφεσείουσες υπέστησαν οποιαδήποτε ζημία". Στην προκείμενη περίπτωση κινήθηκε εκ νέου ο μηχανισμός για την δίωξη του εφεσίβλητου ο οποίος οδήγησε στη δεύτερη καταδικαστική απόφαση η οποία επικυρώθηκε από το δικαστήριο. Η απόλυση του εφεσίβλητου διατάχθηκε από 5/9/1986. Επομένως εγείρεται κατ' αρχή θέμα αποζημίωσης του εφεσίβλητου για την διακοπή της υπηρεσίας του ως αποτέλεσμα της ακυρωθείσας πράξης μεταξύ 5/6/1979 και 12/3/1985 που τέθηκε σε διαθεσιμότητα για τους σκολούς της δεύτερης πειθαρχικής δίωξης.

Το πρώτο θέμα το οποίο τίθεται είναι η διαπίστωση της υλικής ζημίας που υπέστη ο εφεσείων. Ο μηνιαίος μισθός του εφεσείοντα κατά το χρόνο της απόλυσης του ήταν £122,-. Η απώλεια σε μισθούς αντισταθμίζεται βάσει των ευρημάτων του πρωτόδικου δικαστηρίου από τις απολαβές που είχε από άλλες εργασίες με τις οποίες ασχολήθηκε κατά την κρίσιμη περίοδο.

(α) £250,- τον μήνα από την ασφαλιστική εταιρεία Γιουνιβέρσαλ όπου υπηρέτησε για 20 μήνες από 1/12/1979.

(β) £100 - £150,- τον μήνα από την πώληση βιβλίων που ήταν η εργασία με την οποία ασχολήθηκε για το επόμενο έτος, και

(γ) £300,- τον μήνα (κατά μέσο όρο) από την αεροπορική εταιρεία Γκάλφ Έαρ από την οποία εργοδοτήθηκε το 1982 και

ανήλθε σταδιακά στη θέση του Διευθυντή και στην οποία υπηρετεί έκτοτε.

5 Συνάγεται από τα ευρήματα του δικαστηρίου ότι ο εφεσείων δεν υπέστη οποιαδήποτε υλική ζημία ως αποτέλεσμα της ακυρωθείσας απόφασης της 5/6/79 άλλη από τη δαπάνη για την υπεράσπιση του κατά την πειθαρχική δίκη.

10 Στον υπολογισμό των αποζημιώσεων λήφθηκε υπόψη και η απώλεια μισθών του εφεσίβλητου κατά το χρόνο της διαθεσιμότητας του (έπαιρνε το 1/2 της αντιμισθίας του) που προηγήθηκε της πειθαρχικής δίωξης. Αυτό αποτελεί σφάλμα. Το άρθρο 146.6 περιορίζει τις αποζημιώσεις σε ζημία η οποία προκύπτει από αυτή τούτη τη διοικητική απόφαση η οποία ακυρώνεται. Αυτό προκύπτει άμεσα από το λεκτικό του άρθρου 146.6, "Πάν πρόσωπον ζημιωθέν εξ αποφάσεως ή πράξεως ή παραλείψεως κηρυχθείσης ακύρου κατά την 15 τέταρτον παράγραφον του παρόντος άρθρου δικαιούται".

20 Ο εφεσίβλητος υπέβαλε ότι ο όρος ζημία (ζημιωθέν) στο άρθρο 146.6 δεν περιορίζεται μόνο σε υλικές ζημιές αλλά επεκτείνεται και σε κάθε μορφή ζημίας η οποία μπορεί να αποτιμηθεί σε χρήμα όπως τραυματισμός του ψυχικού και συναισθηματικού κόσμου του παροπανουμένου. Δεν είναι ανάγκη να δώσουμε οριστική απάντηση στο ερώτημα σ' αυτή την υπόθεση εφόσον τέτοιο θέμα δεν εγείρεται.

25 Η διαγωγή του εφεσείοντα και η στάση έναντι των καθιρόντων του καθιστά άδικη και παράλογη την απόδοση σ' αυτόν οποιασδήποτε αποζημίωσης για ψυχική οδύνη. Ο εφεσείων ήταν ο κύριος υπαίτιος για τον κλονισμό των σχέσεων του με την Κεντρική Τράπεζα.

30 Τον Απρίλιο του 1977 διαπιστώθηκε έλλειμα στα χαρτονομίσματα της Κεντρικής Τράπεζας. Ο εφεσίβλητος τέθηκε υπό αστυνομική κράτηση για έξι μέρες. Απολύθηκε χωρίς να προκύψει οτιδήποτε ενοχοποιητικό εναντίον του. Ο εφεσίβλητος επέστρεψε στα καθήκοντα του αλλά σε σύντομο χρόνο στις 6/6/77 υπέβαλε την παραίτηση του η οποία δεν έγινε δεκτή. Παρά τις παροτρύνσεις του προϊσταμένου του να μην απομακρυνθεί από την εργασία έφυγε στην 35 Αυστραλία τεματίζοντας αυθαίρετα τις υπηρεσίες του στην Κεντρική Τράπεζα. Παρέμεινε στην Αυστραλία μέχρι την 5/1/78 οπότε επέστρεψε στην Κύπρο και προσπάθησε να επανασυγκολλήσει τον δεσμό του με την Τράπεζα. Τις 12/4/78 ανακάλεσε την παραίτηση του. Η αυθαίρετη απουσία του εφεσίβλητου για τόσο χρονικό διάστημα από την εργασία δημιούργησε αγεφύρωτο ρήγμα στο 40 δεσμό του με την Κεντρική Τράπεζα. Η απείθεια του προς το κα-

θήκον αποτέλεσε την γενεσιουργό αιτία της διάσπασης του δεσμού του με την Τράπεζα για το οποίο γεγονός δεν είναι ούτε δίκαιο ούτε εύλογο να του δοθεί οποιαδήποτε αποζημίωση άλλη από την δαπάνη για την υπεράσπιση του για την ακυρωθείσα πρώτη πειθαρχική δίωξη. Για τη δαπάνη εκείνη είναι δίκαιο να αποζημιωθεί διότι υπέστη την ίδια δαπάνη δύο φορές (δύο πειθαρχικές διώξεις) χωρίς ο ίδιος να φέρει ευθύνη γι' αυτό. 5

Η έφεση επιτρέπεται με έξοδα. Η πρωτόδικη απόφαση παραμερίζεται και υποκαθίσταται με απόφαση υπέρ του ενάγοντα για £1.500,-. 10

Η αντέφεση απορρίπτεται με έξοδα. Όπου τα έξοδα της έφεσης και αντέφεσης συμπίπτουν επιτρέπονται έξοδα μόνο για μια εμφάνιση.

Η έφεση επιτρέπεται με έξοδα. Η αντέφεση απορρίπτεται με έξοδα. 15